

[Bernhard Baunsgaard]

kan komme til at blive isoleret. Jeg synes, ministeren egentlig skylder os oplysning om, hvorvidt han vil følge dette udmærkede råd af retsudvalgets formand. Kommer der et sådant forslag, kan jeg love, at den radikale folketingsgruppe på forhånd vil være overordentlig velvilligt indstillet over for det.

Endelig synes jeg, at der i forbindelse med nye straffereformer også burde være tale om at drøfte muligheden for at undgå en hel del af disse straffe. Der findes jo tilløb til forsøg på at forhindre kriminaliteten, bl. a. ved udstationering af det, vi i denne forbindelse vel kan kalde konsulenter, i miljøer, hvor man kan vente, at ikke mindst unge mennesker af miljøet fristes til at blive kriminelle. Kan ministeren ikke også under sine forsøg med dette komme med ansøgninger i finansudvalget om nye bevillinger til fortsættelse og underbyggelse af forsøg på at forhindre, at kriminalitet opstår? Jeg kan igen her garantere, at den radikale folketingsgruppe vil være aldeles lydhør over for det.

Birgith Mogensen (CD):

I slutningen af 1974 afventede 3.500 afsoning. Ca. den 1. juli 1980 var tallet steget til 7.600 personer, som ikke kan få fængselsinstitutionssplads til afsoning af deres straf. Dette er en uholdbar situation både for de dømte og for samfundet.

I den anledning anmodede justitsministeren om 9 mill. kr. i 1980 og 34,5 mill. kr. i 1981, og disse beløb modsvares dog af produktionsindtægter på i alt 8 mill. kr. for nævnte periode. Pengene skal bruges til klarlægning af 400 lukkede celler, lønninger til nyoprettede stillinger m. m. Derved vil der blive plads og betjening til ca. 3.400 indsatte, og man antager, at den nuværende, unormale venteliste på 7.600 personer inden for et par år vil blive nedbragt til det normale. Forudsætningen for disse kalkulationer er dog, at kriminaliteten ikke ændrer sig væsentligt i opadgående retning.

CD finder det ret og rimeligt, at finansudvalget bevilger justitsministeren de omtalte beløb for 1980 og 1981, men som alle andre politiske partier er vi selvfølgelig kede af den meget stærke kriminalitetsstigningstendens, som har været dominerende de sidste tre år. Fra 1960 til 1974 steg antallet af straffelovsovertrædere fra 160.000 til det dobbelte, nem-

lig 325.000. Men i 1975 og 1976 indtraf der et kraftigt fald i kriminaliteten; gennemsnitstallene for disse to år var 280.000 på årsbasis.

Jeg har forsøgt at få oplyst, hvorfor dette markante kriminalitetsfald indtraf netop i årene 1975-76, men kan ikke finde hverken tal eller ord, som giver mig svar på dette interessante spørgsmål, og beder derfor ministeren give mig et dækkende svar desangående.

Jeg mener, at vi kan erfare noget fremtids-gavnligt ved at analysere kriminalitetsfaldet i 1975 og 1976. Naturligvis kan ventelisten ikke afskaffes på kort sigt, selv om vi finder frem til de årsager, som nedbragte 1975- og 1976-kriminalitetstallene med ca. 15 pct. i forhold til 1974, men jeg mener, det er vigtigt at vide noget om, hvorfor en stadig stigen i kriminaliteten over 14 år pludselig reduceres med ca. 80.000 personer fordelt over to år, lige så pludselig igen stiger drastisk i 1977, 1978, 1979 og 1980, hvor det forventes, at vi får det højeste kriminalitetstal nogen sinde.

Fru Ebba Strange og fru Lis Starcke er inde på, at dele af visse fængselsstraffe eventuelt kan erstattes med andre former for kriminalforsorg. Ideen er umiddelbart god, men i praksis vil den støde imod adfærdsnormer plus fagforenings- og andre organisations-variationer og -indsigelse.

Derimod kunne jeg tænke mig, at alle, som tidligere er blevet dømt 8 eller 20 dages hæftestraf, i stedet for blev idømt bøder af en anelig størrelse, f. eks. 2 måneders løn betalt over en 30-40 måneder. Et sådant minde vil efter min mening have langt større præventiv effekt end 8-20 dages feriehæftestraf.

Det er mit indtryk, at resocialiseringsbegrebet i fængselsvæsenet fungerer meget bedre end for 10-12 år siden. Nye regler og bestemmelser især med hensyn til uddannelse for strafafsonere benyttes i mere udstrakt grad i forhold til tidligere, men denne sektor i fængselsvæsenet burde generelt have meget mere bevågenhed. Det er et faktum, at strafafsonere ikke forberedes godt nok til at klare sig efter løsladelsen.

Men især én gruppe strafafsonere må der tages meget mere hensyn til for fremtiden. Der må gøres noget virkelig effektivt, for at de ikke kommer igen. Her tænker jeg på de kriminelle narkomaner. Disse syge menne-